

Мариана Тинчева Еклесия
Кой носи най-тежкия кръст?

Кой носи най-тежкия кръст?

„И ще отрие Бог всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече, ни жалейка, ни писък, нито болка няма да има вече, защото предишното се мина.“

(Откров. 21:4)

Няколко дни преди Възкресение Христово в големия салон за гости към храма „Успение Богородично“ в София се събраха хора в инвалидни колички със своите придружители. Тези страдалци, приковани от пълна парализа, денонощно са зависими от втори човек – най-често майка, баща или ближен. Някои от тях са в това състояние от раждането си, други – от деца, едва навършили десетина години. Трети в разцвета на жизнените сили са загубили възможността да се радват на физическата си свобода, а това за тях неизбежно е станало съкрушителен удар и за духа. Много от гостите в инвалидни колички се познаваха отпреди. В църквата бяха поканени за възкресния празник, тъй като всеки от тях вярваше: когато душата се раздели с веригите на немощното човешко тяло, ще премине в отвъдното за вечен живот с Христос!

Мая, която от десетина години посвещава време и сили за сразените от обездвижваща болест, застана в широкия полукръг от 12 инвалидни колички. С артистичен жест на дясната ръка тя поздрави гостите с „Добре дошли“ в дома, където Исус обича всички, а лявата ръка със свити пръсти, където криеше нещо невидимо, постави пред гърдите си:

– Преди да слушаме музика и да изговаряме молитвите си на глас, искам на всеки да подаря по едно малко кръстче за спомен от днешния празник на Велика сряда – тя огледа хората в количките и навярно в този миг й хрумна: – Първото кръстче ще получи човекът, който носи най-тежкия кръст на страданието.

Макар в този час всички обездвижени да изглеждаха с еднаква съдба, Мая тръгна към количката на Евелина, която едва 12 годишна е парализирана от тежка форма на детски паралич и вече 43 години живее в пълна зависимост от майка си. Евелина се изненада от избора да е първа в пренасянето на кръста, затова се усмихна и каза:

– Не, аз вече съм свикнала с всички лишения и ограничения в дните си, моят кръст не е тежък. Може би трябва първият подарък да получи Кирил? – тя посочи с поглед млад мъж в левия ъгъл. Хубав, слаб, в светли дрехи, той приличаше на актьор. Бил спортист, ала преди три години при катастрофа се счутили гръбначни прешлени и от тогава е напълно безчувствен от раменете надолу.

Кирил огледа за миг тялото си, но и неговото лице не скри учудването от избора да е пръв, защото носил най-тежкия кръст. Очите му се отправиха към инвалидната количка на момиче с ангелско лице, привързано към облегалката с колани, тъй като при всяко движение тялото се накланяше без контрол напред. Родена с церебрална детска пареза, тя беше на повече от 25 години и можеше да разговаря само с усмивка или

Кой носи най-тежкия кръст?

жестове на ръцете. Кирил каза за нея:

– Нека първият кръст получи Милена. Мисля, че нейното състояние е най-незавидно от всички нас.

Мая тръгна към количката на Милена, но щом застана пред момичето, то вдигна ръката си, размаха я в знак на несъгласие. Красивото й лице с огромни, кафяви очи се засмя в безсловесен въпрос към всички: „Не виждате ли, че аз изобщо нямам кръст? Какво е моето страдание в сравнение с Неговото, щом Той се грижи за всички страдащи и обременени?“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10435>]